

VELKÉ VÝROČÍ

Úvodník tohoto čísla Cesty těžko může patřit někomu jinému než **svatým Cyrilu a Metodějovi**. I přes propast **1150 let od jejich příchodu** cítíme, že jim stále za mnoho dlužíme. Vnímáme, že nám mají svým slovem i životem stále co říci. Co například?

Nezměrná vůle a vytrvalost při překonávání překážek. Jak snadno – když máme udělat něco dobrého nebo když máme bojovat proti své slabosti – řekneme, že „to nejde“. Kolikrát to mohli říci Cyril s Metodějem! Ale oni necoupli před obtížemi dlouhých a nebezpečných cest, před úklady nepřátel jejich díla, před (z jejich byzantského pohledu) primitivním prostředím na Velké Moravě, do kterého přišli. Nehledali důvody, proč něco „nejde“; hledali způsob, jak „to půjde“.

Příklad vlastního života. Jejich misie byla úspěšná proto, že hlásali evangelium v domácím jazyce – ve

staroslověnštině. To by ale bylo málo. Za duchovním úspěchem svatých bratrů stál příklad jejich života, jejich lásky k lidem, jejich živé víry v Krista. Stála za ním jejich velká touha ukázat lidem cestu k Ježíši a ke spáse... Nosíme v sobě také takovou touhu?

Správný žebříček hodnot. Jedna z prvních věcí, kterou Cyril s Metodějem po svém příchodu na Moravu udělali, byl náročný a zdlouhavý překlad evangelií do staroslověnštiny. Dali tím jasně najevo, že Boží slovo je skálou, bez které

lidský život nemůže pevně stát, je světlem, bez kterého člověk zabloudí, je duchovní potravou, bez které člověk rychle zeslábne... I my to dobře víme, ale jak jsme často nestáli a povrchní v našem vztahu k tomuto Slovu života.

Svatí Cyrile a Metoději, přimlouvejte se i nadále za každého z nás, za naše rodiny, za naši farnost, naši zemi i za celou Evropu. Díky za velké dílo lásky i za příklad, který jste nám zanechali!

o. Petr

Ohlasy na letošní Kurz charizmatické obnovy

Od ledna do března 2013 se u nás už sedmkrát konal Kurz charizmatické obnovy. Zúčastnilo se ho přes šedesát lidí, převážně z naší farnosti, ale byli tu hosté i odjinud. Přinášíme malé ohlédnutí za tím, co pro účastníky znamenal, v čem je obohatil. Jeden z příspěvků také najdete v rubrice Svědectví.

Do Kurzu charizmatické obnovy jsem se velmi těšil, i když jsem neměl úplně jasno o jeho náplni. Hned na prvním setkání jsem byl příjemně překvapený velkým počtem nás zúčastněných a výborně připraveným programem. Velmi těžce se mně vybírá nejsilnější okamžik kurzu, protože těchto okamžiků bylo několik. Jak modlitba za vnitřní uzdravení, tak i vyprošování si darů Ducha svatého s následnou adorací před Nejsvětější svátostí. Nesmím zapomenout ani na svědectví, kterých v průběhu tohoto kurzu zaznělo několik a kterými k nám promlouval Bůh skrze životní cestu těchto lidí.

Závěrečné rozeslání ke službě Pánu a bližním při mši sv. pak bylo požehnaným a radostným vyvrcholením celého kurzu. Díky této obnově následně vzniklo několik nových společenství. Celé to byla pro mě ideální příležitost, jak prohloubit svůj vztah s Pánem a jak se mu naučit dokonaleji naslouchat. Rovněž

moje modlitba dostala díky hlubšímu poznání Ducha svatého nový rozměr.

V. J.

Přemyslím, co říká Ježíš, který vidí, jak reagují jeho ovečky, když po dlouhém, trpělivém klepání konečně pootevřou dveře svého srdce...

Letošní Kurz charizmatické obnovy přitáhl další účastníky. Zúčastnila jsem se ho spolu s manželem a synem. Pro většinu z nás to byl původně nic neříkající pojem. Díky Bohu se ale s každým dalším setkáním z tohoto obecného pojmu stával osobní zážitek.

Je úžasné zažít okamžik, kdy náhle porozumím slovům, která slyším od dětství. Slovy o tom, že nás Bůh Otec miluje, každého jednotlivě, nezaslouženě a trvale. Boží láska jde dál - pomáhá nám osvobodit se od všeho, co nás spoutává, od hříchu, různých zranění, která v sobě neseme, od slabosti.

Stačí chtít a Bůh na nás „vylíje“ proudem dary Ducha svatého a dá nám sílu je rozpoznat a užívat všude tam, kde to každodenně potřebujeme. Náš dobrý Bůh Otec nám dává také skvělou možnost zažít společenství - jeho sounáležitost, podporu a sílu modlitby. To je pro mě charizmatická obnova a s nadšením chci po té cestě jít vstříc Boží náruči.

Jana Bačová

Nedávno oslavil **70. narozeniny MgA. KAREL BOHŮN**. Blahopřejeme mu a za jeho věrnou službu při liturgii i ve Svatováclavském sboru a orchestru mu velmi děkujeme.

O. Petr, farní a redakční rada

BRIGÁDA NA FAŘE

Dne 27. dubna se na farní zahradě konala jarní brigáda. Počasí se ještě před zahájením jevílo dost nevyzpytatelně - chvíli bylo zamračeno, pak trochu popršelo, načež vykouklo sluníčko. Nakonec se ale počasí ustálilo na stavu slunečno a my jsme se dali do práce. Co všechno se udělalo? Kolem navlhle zidky s freskami bylo potřeba odkopat hlínu a vybrat kameny, aby mohla vysychat. Byla odstraněna kamenná zídka u fary, sloupky na basketbalové koše a na síť dostaly nový lakový kabát, dřevěné ploty taktéž, čistilo se hřiště od nánosů písku a hlíny, na sloupky se navařily úchyty na síť, čistily se přilehlé prostory u hřiště a taktéž se smýčilo na schodech na věž kostela. Práce bylo dost a díky těm, kteří byli ochotni přijít, se práce zdárně zvládla.

Při této příležitosti bych za sebe chtěla vyzvat ostatní, kteří se rozhodovali, zda přijít či ne, proč se rozhodnout pro ANO. Řešila jsem asi jako spousta jiných žen vaření a úklid doma. Jak to všechno zvládnout a jestli má cenu jít pomoci jen na dvě hodinky. Nakonec jsem šla. Pomáhala jsem jen do půl jedenácté, ale i to přineslo užitek. Když jsem odcházela,

přišli jiní, kteří mé místo zaplnili. Při brigádě jsem si navíc uvědomila, jak je důležité a krásné vytvářet takové společenství. Společenství lidí, kteří jdou za společným cílem a pracují jako jedna velká rodina. Byl to velmi krásný pocit pospolitosti a toho, že někam patříme.

Chtěla bych touto cestou moc poděkovat všem, kteří výzvu ke společné práci přijali, a to jak mužům, kteří odvedli tu výraznější a těžší část všech prací, když zápasili s lopatami a sbíječkou, tak ženám a mladým dívkám, které obětavě zkrášlovaly vzhled místností i plotků. Kdo mi tam chyběl, jsou snad jen mladí, kteří farní hřiště pravidelně využívají. Doufám ale, že i oni dožijí a přistě se do práce určitě zapojí.

H. Maděryčová

NÁVŠTĚVA OTCE JULIASE

V květnu k našim farníkům, rodině Pazderkových, zavítal po roce opět otec Julius z Tanzánie. Setkávali jsme se s ním pravidelně i my ostatní při denním slavení mše svaté. V závěru svého pobytu dne 10. května pronesl otec Julius homilii při páteční mši svaté a poté následovala přednáška s ukázkami fotografií z míst jeho působení.

Na začátku přednášky o. Julius poděkoval všem nejen za srdečné přijetí, ale i za modlitby, soucit a podporu, kterou mu farníci poskytli v minulém roce, kdy musel předčasně odjet domů, protože mu zemřel bratr. Z pohřbu nám ukázal i fotografie a vysvětlil nám, že ačkoliv v Tanzánii mají ve vesnicích hřbitovy jako my tady, je také běžné mít vlastní hřbitov u domu. To je i případ rodiny o. Juliase.

Dále nám ukázal fotky kostela, na jehož stavbě jsme se finančně podíleli i my. V současné době již stojí hrubá stavba kostela i s pokrytou střechou a slavení bohoslužby se přesunulo právě sem, protože i když kostel není zdaleka hotový, alespoň do něj neprší a skýtá tak větší komfort.

Jelikož se od minulých návštěv změnilo i působení o. Juliase, který tehdy spravoval dvě farnosti a nyní zastává funkci ředitele charity v diecézi, tak i ostatní vyprávění a fotografické snímky zachycovaly život z jeho nového působiště.

Hlavním úkolem charity je pomáhat potřebným. V Tanzánii se jedná především o zajištění vody, pomoc se zalesňováním, učení lidí základním hygienickým návykům, ochrana zdraví, bezpečnost práce a mnoho dalších věcí. Například dají do rodin užitková zvířata pro zajištění obživy (vepře, slepice, ...), ale taková rodina se zároveň zavazuje, že předají mláďata další rodině, a tak se toto domácí chovatelství

rozšíří. Viděli jsme také nový typ „sporáku“, který charita vystavěla již asi 50 rodinám. Takový sporák je vlastně z cihel postavená malá pícka s dvěma otvory, takže lidé mohou nad otvory vařit ve dvou hrncích, přičemž nespálí tolik dřeva a zároveň se tím zvyšuje bezpečnost dětí. Dříve měly tyto rodiny namísto pece jen tři větší kameny, mezi nimi se rozdělával oheň a mohlo se tak vařit jedno jídlo. Taková pícka vyjde na 500 Kč, což je pro tamní lidi velký peněz, na který nedosáhnou.

Viděli jsme také ukázkou nemocničního státního zařízení, které je pro lidi a jejich zdraví naprosto nevyhovující, takže charita buduje střediska pro nemocné. Také cestování je velmi ztíženo. V období dešťů se jediná silnice promění v blátivé pole, kde se dá s autem spíše uvíznout než projet. Mosty přes řeky jsou dřevěné, bez zábradlí a často se stává, že řidič sjede do řeky a i s osádkou se utopí. Na některých místech žádné mosty neexistují a cestuje se na vorech. Život na vesnici je velmi těžký i proto, že chybí jakákoliv technika a práce se provádějí ručně.

Otec Julius nám ukázal i fotografie dětí z farní školky a sirotčince, kde žije 72 dětí, které mají to štěstí, že dostanou každý den jídlo, a to jen díky jednomu ze sponzorů z Anglie, který každoročně osobně složí na tyto potřeby peníze na celý rok dopředu. Bůh mu to odplať.

V rámci diskuze byla také položena otázka ohledně politické situace v Tanzánii. Odpověď byla ne právě pozitivní. Situace se také v této zemi přiosťruje a obzvláště kněží a biskupové jsou ve velkém nebezpečí, neboť právě oni stojí v hledáčku teroristů....

Otec Julius nás tedy velmi prosí o modlitbu za jeho lid a obzvláště za kněze a biskupy, aby v jejich nelehké službě obstáli.

Pro zvědavé čtenáře Cesty jsme o. Juliasovi položili ještě další otázky. Zde jsou:

1. Co Vás vedlo k tomu stát se knězem?

Chtěl jsem sloužit lidem velmi speciálním způsobem – tj. duchovně i fyzicky.

Jako kněz nemám ženu, a tak mě nic nesvazuje v mých rozhodnutích a činech. Nemusím se přizpůsobovat potřebám své rodiny. Jsem velmi rád, že mohu být otcem pro všechny lidi.

(pozn. v Tanzánii je kněz velkou autoritou, lidé ho poslouchají, ale i se na něj obracejí v hladu a nemocech a očekávají od něj pomoc.)

Také věřím, že skrze kněžství by mohla být jednodušší cesta do nebe. :-)

2. Jaká byla Vaše cesta ke kněžství?

Když jsem byl malý kluk, sloužil u nás velmi starý kněz, byl unavený a musel stále cestovat mezi vesnicemi. Bylo mi ho líto a chtěl jsem

mu pomoci – přemýšlel jsem nad kněžstvím, ale byli jsme příliš chudí.

Za nějaký čas jsem se setkal náhodně s jiným knězem – ten mě chytil za ruku a zeptal se mě, zda bych nechtěl být knězem... rozhodl jsem se, že pro to udělám vše, co budu moci.

3. Kde jste studoval?

Nižší seminář jsem studoval od 18 do 26 let v Kasita seminary Mahenge Tanzania, 128 km od domova.

V semináři pro budoucí kněze jsem byl od 26 do 33 let v Peramito Ruvuma, 888 km od domova.

4. Kolikrát denně slavíte mši svatou?

Mši svatou slavím 1x denně, v neděli 2x (ve dvou kostelích, které jsou od sebe vzdáleny 20 km).

5. Jak je to s přijímáním svátostí?

- První sv. přijímání se koná po 3 letech výuky náboženství, biřmování je každý rok.
- Svátost křtu je udílána buď po narození, nebo pro starší katechumeny 2x ročně – na Vánoce a Velikonoce.
- Svátost smíření je udílána každou středu a neděli před mší sv. nebo na přímou prosbu, návštěvu nemocných vykonávám každý pátek.

6. Co obnáší funkce ředitele charity?

- získávání finančních prostředků
- provádění a zajišťování projektů
- znalost všech lidí, kteří jsou v nouzi
- dozor nad projekty
- zajišťování vody a jídla pro chudé
- zajišťování národních charitativních setkání

A teď z trochu jiného soudku:

1. Jaké jídlo Vám u nás nejvíc chutná a co naopak vůbec nemusíte?

Chutná mi to, co je pro mne známé - tzn.

maso v přírodní úpravě – pečené, grilované, dušené.

Nechutnalo mi maso, obalené v něčem, co bylo nasáklé tukem. Ani to nevonělo, ani nechutnalo (*Pozn. řízek v restauraci ☺ - dle nás to byl standardní hospodský řízek.*)

Všiml jsem si, že to jíte často, ale nerozumím tomu, proč se dobré maso dává do toho obalu.

2. Z televize je nám známo, že v jiné kultuře se prožívají bohoslužby jinak – živěji. Jaký máte dojem z bohoslužby u nás? Jsme ve Vašich očích příliš uzavření, konzervativní?

Dlouhé přemýšlení... Po příchodu misionářů u nás probíhaly bohoslužby stejně, později se průběh více přiblížil našemu naturelu a kultuře – my neznáme spěch. Vy v Evropě spěcháte pořád. ☺ Více se u nás tančí a zpívá – bohoslužby se leckdy natáhnou. Průběh vašich bohoslužeb však nijak negativně nevnímám, je to vaše kultura a způsob prožívání. Naopak mě velmi oslovilo, že při vaší mši sv. zpívají téměř všichni zúčastnění, to je velmi krásné. U nás je zpěv velmi radostný, živý, hlasitý – ale zpívá jen schola. Ostatní v tichu sedí, nebo se vstoje pohupují do rytmu, avšak nezpívají.

3. Musíte jako kněz bojovat s pověrami a mýty?

Ano, to je neustálý boj – pověry jsou velmi rozšířené.

Jako příklad uvádíme mýtus, který o. Julias vzpomenu na přednášce: I v Africe se rodí děti – albíni. Tyto děti jsou v neustálém ohrožení, jelikož panuje mýtus, že kdo má kus těla pocházející z albína, bude se mu dařit. A tak se stává, že se děti nevrátí z cesty do školy a jsou nalezeny mrtvé nebo zmrzačené.

4. Kdybyste mohl domů přivést každému dárek, co by to bylo? Co by se líbilo vašim ženám, co mužům a co byste ocenil Vy?

Naše ženy by ocenily cokoli pro jejich zkrášlení – korály, náušnice... a cokoli do kuchyně.

Muži – cokoli pro ulehčení práce na poli.

Já – jakýkoliv dárek pro potřeby kostela nebo průběh mše sv.

A jedna otázka, kterou o. Juliasovi položili jeho hostitelé, manželé Pazderkovi: „Julias, na co se tě tví farníci ptali nejčastěji po tvém loňském návratu z Evropy?“

Smích – Jestli se tady opravdu tak často a tak hodně jí, jak se u nás povídá. Odpověď zní, ano - je to tak.

Pozn. hostitelů: Julias s námi jedl 3x denně – jeho porce však byly opravdu velmi malé, jak pro dítě... když jsme se omlouvali, třeba za pozdější oběd apod., velmi často odpovídal – v pohodě, já jsem zvyklý nejíst celý den.

Další z úsměvných zážitků

K obědu bylo pečené maso, Kristina začala „orypovat“ z boků pekáče to přichycené a Julias se odhodlal k otázce: „Renato, proč jsi to připálené nenaškrábala Rostfovi na talíř?? Když naše ženy vaří, musí muži na talíř podat připálenou rýži i maso, značí to, že jídlo je správně uvařené. Pokud by vařila jako ty, nasypal by ji to na hlavu. Ty, když vaříš, nemáš nic přichycené. ☺

Podíval se s úsměvem na Rostů, načež byl Rostů ujištěn, že je to v pořádku a nic na tom měnit nechce. ☺ Poté Julias pokýval hlavou a pronesl během jeho pobytu již tisíckrát opakovanou větu: „Hodně se tady, v Evropě, učím.“

Rozhovor pro nás připravili manželé Pazderkovi, za což jim děkujeme.

H. Maděryčová

Malý varhanní koncert

Po jedné z květnových dětských mší jsme měli možnost poslechnout si malý varhanní koncert, při němž se nám představili mladí lidé z farnosti, kteří vypomáhají s varhanní službou v našem kostele – jsou to **Tereza Jordánová, Vít Škrhák a Markéta Netopilíková**. Všichni na tento náročný nástroj zahráli krásné skladby. Velkou pomocnicí a učitelkou jsou jim BcA. Lucie Škrháková, která se velkou měrou podílela na přípravě koncertu, a Mgr. Světlana Přibilová. Průvodní slovo měl ředitel bojanovské ZUŠ Mgr. Stanislav Esterka, který nám řekl hodně z historie varhan. Mohli jsme ale slyšet i další nástroje – baskřídlovku, trumpetu, klarinetu, housle a violoncello, na které zahráli naši mladí nadaní muzikanti.

Po doznění skladeb jsme se sešli na kůru kolem varhan, kde jsme se dověděli hodně zajímavosti o tomto velmi složitém nástroji – například to, že se skládá za tři části: hracího stolu, píšťaliště a měchů s příslušným rozvodným zařízením. Varhanik sedí za hracím stolem, odkud ovládá manuály (klávesnice pro ruce), kterých bývá často několik a jsou umístěny terasovitě nad sebou. Dále jsou

tam rejstříky, které umožňují hrát jak v nejnižším, tak ve zvukově ohromujícím plenu. Rejstříky také umožňují napodobovat zvuk různých nástrojů (např. dechových, smyčcových apod.). Naše varhany mají 2 manuály a 25 rejstříků.

V píšťališti se nachází velké množství píšťal různých velikostí. U velkých nástrojů jich bývá přes deset tisíc. Píšťaly jsou vyrobeny z kovu (měď, zinek, mosaz,...) a nebo ze dřeva. Přední řadě píšťal, která je nejvíc vidět, a proto bývá vkusně upravená, se říká prospekt.

Varhanní hra se v okolí běžně na ZUŠkách nevyučuje, školy často nemají potřebné nástrojové vybavení (varhany jsou prostě drahé),

nebo nemají pedagoga. Někdy to bývá i nezajem žáků „uvazovat“ se k této službě. Na naší ZUŠ se však tento obor vyučuje už mnoho let a varhanici k nám jezdili, či jezdí i z okolí - z Prušánek, Josefova, Čejkovic...

Hra na varhany je velmi náročná. Nástroj je potřeba ovládat nejen rukama, ale i nohama a každá část těla musí v jeden okamžik dělat něco jiného. V notovém zápise je třeba číst hned tři notové řádky najednou. To často obnáší potřebu zahrát třeba i 12 not v jeden okamžik. Ale ten výsledek stojí za to. **Velké poděkování si zaslouží všichni naši varhanici.** Na jejich službu jsme si zvykli jako na něco

samozřejmého, ale ono to samozřejmě vůbec není. **Takže ještě jednou díky a hlavně těm mladým, novým varhanicím a varhaníkům - i Markovi Vymyslickému, který se koncertu nezúčastnil - přejeme hodně trpělivosti a radosti z tohoto umění.**

za pomoci L. Škrhákové
napsala A. Tlachová

MARNOTRATNÝ SYN

Zamýšlím se nad příběhem marnotratného syna. On se probudil ze svého života beznaděje. Kdy se ale já probudím ze své perfektní spokojenosti...?

P. Škrla

POUTNÍ ZÁJEZD DO SEVERNÍCH ČECH

V pondělí 6. května brzy ráno jsme odjžděli od fary s požehnáním o. Petra na cestu po památných místech severních Čech. Na cestě jsme měli i duchovní doprovod, a to o. Jiřího Čekala a o. Miloslava Čamka. Naše putování jsme započali modlitbou za nás i za ty, které jsme zanechali doma.

Projžděli jsme krásnou krajinou naší země a po cestě jsme zastavovali na různých zajímavých místech. První den vedla naše cesta do **Čihoště** – místo čihoštského zázraku, kde jsme slavili mši svatou. Poté jsme navštívili **Kadaň**, kde nyní působí o. Čermák, kterému jsme vyřídili pozdravy z Bojanovic, z čehož měl otec velkou radost. Také jsme otci Josefovi předali náš finanční dar. Podhůřím Krušných hor jsme pak odjžděli do **Jiřetína** a po cestě jsme zastavili na poutním místě **Mariánské Radčice** a **Bohosudov**.

Na druhý den byla naplánována prohlídka několika poutních míst Šluknovského výběžku – **Jiřetína pod Jedlovou** a **Filipova**, kde jsme slavili mši svatou. Pak jsme navštívili **Rumburk**, kde nás procházel o. Pavel Procházka. Přichystal pro nás i překvapení ve formě obědu. Uvařil nám dobré polévky (ne ze sáčku) – gulášovou a jelení.

Poslední den vedla naše cesta do **Jablonného v Podještědí**, kde jsme navštívili hrob sv. Zdislavy. V kruhu okolo hrobu jsme slavili mši svatou. Naše cesta pokračovala do **Liberce** – prohlídka města a výjezd na Ještěd. Stihli jsme navštívit i **Babiččino údolí**, kde měl každý možnost sám se rozhodnout, jak s volným časem naloží. Někdo se jen tak procházel, jiný navštívil starý mlýn a areál, kde žila známá „babička“.

Za pěkné zážitky, prožití a dobrou organizaci této poutě patří poděkování paní Ireně Janů a Vojtovi Bohúnovi, za duchovní doprovod o. Jiřímu a o. Miloslavovi. Díky všem za modlitby a krásné tři dny naplněné zpěvem a modlitbou, i za pěkné vzájemné vztahy mezi námi. Určitě budeme dlouho a rádi vzpomínat na tyto společně prožité chvíle. A do budoucna se zase těšíme na další výjezd.

Za účastníky pouti Marie Ištvánková

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

V neděli 26. května přijalo 26 dětí ze 3. tříd poprvé Krista v Eucharistii:

Bílíková Šárka, Bohúnová Eva, Čechová Kateřina, Damborský Patrik, Ducháčková Simona, Frolcová Terezie, Fukalíková Martina, Janů Vanessa, Juřicová Karolína, Komosný Jakub,

Konečná Kateřina, Kučera Pavel, Martínek Vít, Navara Jan, Petrjánoš Ondřej, Pospíšil Pavel, Prát Martin, Prátová Barbora, Rebenda Štěpán, Smržová Simona, Tlachová Barbora, Topenčík David, Tychler Vojtěch, Urbánková Beata, Veselá Silvie a Vymyslický David.

V neděli 9. června se děti s rodiči a sourozenci sešli na farní zahradě ke společně prožitému odpolední.

VZPOMÍNKA

JSEM STARÁ A KDYŽ SAMA SEDÁVÁM
NA KRÁSNÉ CHVÍLE
V ŽIVOTĚ VZPOMÍNÁM.

V ROCE 1963 JSME VÝROČÍ
TISÍC STO LET SLAVILI,
CO CYRIL S METODĚJEM
NA MORAVU DORAZILI.
TEHDY SE O TOM MLUVIT NESMĚLO,
A PŘECE TOLIK VĚŘÍCÍCH PŘIJELO.

POČASÍ NÁM MOC NEPŘÁLO,
Z NEBE HODNĚ VODY PADALO,
ALE PŘECE JÁSAVĚ JSME VOLALI
DRAZÍ BRATŘI, DÍKY VÁM.

VÍM, ŽE SVATÍ BRATŘI
NA NÁS TU VODU LILI,
ABY NÁS VE KŘTU SVATÉM UTVRDILI.
KDYŽ JEDEN DRUHÉHO
BUDEME MÍT RÁD,
STÁLE ŽIVÝ BUDE VÍRY VELEHRAD.

CYRILE A METODĚJI,
PŘEDALI JSTE NÁM VÍRU,
NENECHTE NÁS SPÁT,
VYPROŠUJTE NÁM SÍLU
VE VÍŘE VŽDY STÁT.

*Paní Bortlíková
z DPS*

Cyrlometodějské oslavy v Mikulčicích

Do oslav 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Moravu se zapojila i naše obec. Bohužel pro nepříznivé počasí byla účast na oslavách a programu Setkání kultur velmi malá. V neděli při slavnostním programu vystoupili – Ženský sbor, mužský sbor Vox Vini a Svatováclavský sbor a orchestr. V jedenáct hodin dopoledne, v čase, kdy se teprve začali sjíždět návštěvníci, vystoupily ženy v krojích a na malém jevišti zazpívaly několik podlužáckých písní. Po nich následovalo vystoupení mužského sboru, které ukončila dešťová přeháňka. Vystupující se vzájemně podpořili – dalo se říci, že zpívali sobě, protože v hledišti bylo asi jen 20 až 30 posluchačů, kteří oběma souborům za jejich výkon poděkovali potleskem.

Svatováclavský sbor a orchestr pod vedením BcA. Lucie Škrhákové přednesl v dopoledních hodinách na velkém jevišti bohužel už zase poloprázdnému hledišti velikonoční mši Missa in F Josepha Blahacka. Také toto náročné vystoupení bylo oceněno bouřlivým potleskem.

R. Kašíková

JAK JSME POZNÁVALI LIBAVOU

Dne 15. června jsme se po ranní mši svaté plni očekávání vydali na pouť do vojenského prostoru Libavá, na místo tolik opěvované našim duchovním správcem. Slunce nás provázelo celým dnem.

Cestou jsme se zastavili v Olomouci u bratra kapucína Cyrila – Josefa Komosného, který nás provedl kostelem i areálem. Po prohlídce s výkladem jsme všichni spolu pokračovali na Svatý Kopeček u Olomouce, kde nás čekalo občerstvení, návštěva kostela i krásná vyhlídka po okolí.

Asi ve 14 hodin jsme vyjeli

směrem Libavá. Nevěděli jsme, že je to město s necelými pěti sty obyvatel. Vojenského cvičiště má rozlohu 327 km² – je to nepředstavitelná plocha. Stoupali jsme do kopce asi 600 m vysoko. Otec Petr nás přitom obširně informoval o tomto místě, přidal i své zkušenosti z mnoha pobytů zde se Společenstvem přátel Libavé. Vyžíval se v tom, protože je velký průzkumník a toto místo navštěvuje pravidelně již přes 20 let. Brzy jsme porozuměli tomu, proč do této oblasti tak rád jezdí. Je tu opravdu krásně.

Asi 7 km za Městem Libavá se nachází **poutní místo Stará Voda** s kostelem, zasvěceným sv. Anně, Jáchymu a Jakubovi. Z této vesnice, kdysi obydlené, se jakoby zázrakem zachoval jen tento kostel a část hřbitova. Kostel je zvenku pěkný, opravený, ale uvnitř jsou velmi viditelné stopy z pobytu ruských vojáků. Nápisy jsou tak vysoko, že jsme se až divili, jak se tam dostaly. V kostele jsme prožili mši svatou, kterou sloužil o. Petr. Čekal tam na nás kněz z Moravského Běrouna, který tam příležitostně přijíždí. Hlavní pouť na tomto

místě bývá vždy poslední víkend v červenci na svátek sv. Anny. Při mši svaté jsme slyšeli z Božího slova: „Máte oči, ale nevidíte, máte uši, ale neslyšíte, ...“ V těchto podmínkách jsme si snad ještě více uvědomili hloubku a význam těchto slov v úžase nad vším tím, že se vůbec kostel dochoval.

Po mši svaté a následném výkladu jsme pokračovali lesem asi 400 m ke krásné opravené studánce, kde jsme si nabrali vodu (opravili ji skauti z Olomouce).

Posílnění na těle i na duši, plní radosti a vděčnosti za krásu přírody jsme se vraceli domů.

Děkujeme vám, otče Petře, že jste si udělal čas i pro nás, dříve narozené, a umožnil nám vidět tato místa. Poděkování patří i Ladovi Tomáštkovi, který nás bezpečně dovezl.

Anna Otrhalíková

V sobotu 15. června se krátce po ranní mši svaté někteří z našich farníků a farnic vydali do Olomouce navštívit bratra Cyrila a na Libavou.

Cesta autobusem nám díky modlitbám, zpěvu, povídaní i podřimování (řidič nespall!) uběhla rychle, a tak jsme šťastně přijeli do Olomouce.

Autobus zůstal na nádraží a my jsme se pěško-busem přemístili do nedalekého kapucinského kláštera a kostela, kde nás již se širokým úsměvem očekával „naš Jožinek“ – bratr Cyril. Po srdečném uvítání nás vzal do kostela, kde nám způsobem sobě vlastním podal zanícený výklad o tomto místě. Poté nás provedl i některými částmi kláštera a zahradou, kde jsme uspokojili mnohé ze svých smyslů – hlavně zrak, čich a hmat, a to díky spoustě bylinek a hlavně květin, o které se pečlivě a s láskou stará bratr Cyril. Na konci zahrady byly dveře, které ukrývaly terasu, kde byl, mimo jiné, i krb s ještě několika doutnajícími uhlíky z předchozího, bohužel ne našeho, opékání špekáčků. ☺

Spokojili jsme se tedy aspoň s pěknou vyhlídkou do přilehlého parku.

Potom jsme za doprovodu br. Cyrila navštívili krásný barokní chrám archanděla Michaela, a potom katedrálu sv. Václava, která se pyšní druhou největší věží v České republice. Zde jsme také zhlédli výstavu bohoslužebných rouch a liturgických předmětů a také jsme si prohlédli kryptu.

Po obědě jsme se přesunuli autobusem na Svatý Kopeček, kde se některým „rychlejším a také otužilejším“ podařilo zúčastnit v bazilice části svatební mše svaté, (na svatební veselí pozváni nebyli). ☺

Po prohlídce baziliky následoval už dlouho očekávaný odjezd na Libavou! Cestou

nás otec Petr svým odborně zaníceným výkladem provázal místy, která jsme, žel, mohli spatřit jen z autobusu, a nebo vůbec. Kromě pěkné krajiny jsme viděli střelnici - bez vojáků, vyjeté koleje od tanků a také velký vojenský bunker, který přímo lákal k prohlídce.

Tento znalec místní krajiny nám také poodhalil něco ze zážitků, které tu prožil spolu s ostatními členy SPL (tj. Společenstvo přátel Libavé) Po příjezdu ke Staré Vodě jsme se zúčastnili mše svaté, kterou sloužil otec Petr s ministrantem bratrem Cyrilem. Kostel byl zvenku opravený, ale vevnitř v původním stavu, tj. tak, jak jej zanechala sovětská armáda. A tak jsme si mohli oživit azbuku, kterou vojáci psali vzkazy na zdech kostela.

Jako poslední jsme navštívili zázračnou studánku, kterou krásně opravili olomoučtí skauti. Tam jsme se občerstvili a po opravdu krásném a vydařeném výletě jsme se vydali domů.

Poděkování patří bratru Cyrilovi za výklady a prohlídku a zejména otci Petrovi za to, že nám umožnil výlet do míst, kam bychom se jinak nedostali, a oběma díky za velkou trpělivost.

účastnice pouti

V neděli 19. května se na faře konal táborák Klubu maminek (přítomní byli i tatínci i děti :)).

Třináctého června měla naše farnost na starosti organizaci pravidelné „měsíční“ žarošické pouti. Prožili jsme tam společně požehnané chvíle.

Otevírám nepoznané dveře

Každý máme ve svém životě nějakou tu slabinu. Je mi něco přes čtyřicet a poznala jsem jich několik. Asi se nám nepodaří nemít slabiny, o to ani nejde. Jde přece o to se tím těžkým nějak prokousat a jít dál bez pocitu viny nebo křivdy. Většinou se spolehnu na svou sebereflexi. Ráda bych ale popsala jednu ze svých slabin, která mi přerostla přes hlavu. Je to strach o zdraví mých dětí.

Protože vychovávám postiženou dceru, strachu a obav se za ty roky sešlo hodně. Ale komu ne. Problém nastal, když se nemoci začaly objevovat ve velmi rychlém sledu. Mnoho „mamin“ souhlasně přitaká tomu, že jít z chřipky do angíny a naopak není žádný med. Náročnější je, pokud se přidávají fibrilní křeče nebo epilepsie. Pak strach roste. Neustálé opakování pobytů v nemocnici s autistickým dítětem, hledání příčin postižení, obavy, co ještě může přijít... a strach přerůstá v bezmocnou úzkost. K tomu trochu toho nevyspání a modlitba o sílu a vytrvalost se mění v němý křik o pomoc. Pak stačí pár nevhodných poznámek nechápajícího okolí, zranění a vlastní pýcha – přestala jsem slyšet Boha. Když křesťan začne brát život do vlastních rukou, je to průšvih. Já jsem si ho nepřipouštěla. Avšak při všem svém lidském snažení jsem si jasně uvědomovala přirozenou součást toho všeho – Lásku.

Možnost projít charismatickou obnovou jsem dlouho zvažovala. Zpočátku jsem byla velmi silně proti. Přece nebudu někde ventilovat své problémy..., ale byl to jen přebujelý předpoklad v mé hlavě. Usuzuji, že jsem byla nejprve „pozvána“ a pak jsem teprve začala

přehodnocovat své rozhodnutí. Zvláštní je, že čtrnáct dní před začátkem jsem se začala i těšit.

Obnovu vnímám jako živý dialog s Bohem a onen dialog neustále posouvá můj úhel pohledu na vše kolem mě. Nenásilně, bez výčitek, bez jakýchkoliv lidských předsudků. Tuto skutečnost vnímám jako Boží milosrdenství. Naplnění mého nitra Duchem svatým, který se ve mně modlí, není emoce, která za chvíli odezní, nebo „chodí ve vlnách“. Je to dech nesoucí dar ujištění, jak velmi jsem milována a poponášena na ramenou. Já, celoživotní „Marta“ se svými chybami, příliš racionálním myšlením, bolestmi, pochybami a kdo ví čím vším ještě.

Opravdovou a zásadní se mi stala zkušenost s četbou Božího slova. Dnes jej chápu jako nepostradatelný bod dialogu mezi mnou a Bohem. Velmi mi pomohla tzv. „kuchařka“ – to je snad podhodnocený, zato výstižný výraz pro mimořádnou práci o. Petra. Ten nás začínající a možná i pokročilé, velmi lidským způsobem vedl k tomu, abychom četli denně Boží slovo a brali ho naprosto osobně, protože Bůh v něm mluví právě k nám... Jsem velice vděčná za tuto službu.

A abych nezapomněla na pomyslnou horizontálu kříže. Jsem člověk vztahový. Potřeba vzájemné důvěry a pohody v rodině je pro mě důležitá. Taky se velmi opírám o širší rodinu a přátele. A tady jsem dostala vrchovatě. Přesto jako bych měla často oči přivřeně v pohledech na širší okolí. Mluvim o společenství - o lidech, kteří se za mě u Boha přimlouvají celé roky. Kteří naprosto nezištně a s láskou prosí za nás, kteří ani netušíme.

Otevírám nepoznané dveře. Naprosto nový rozměr lásky k bližním.

Když jsem přišla do Bojanovic, poměrně rychle jsem si zvykla. Díky přátelům jsem i srostla s okolím a pomalu zakořenila. Přesto jsem podvědomě toužila po pořádném kopci

(na Podluží nic moc), na který se „vyškrábu“, vítr mi prohrábne vlasy a já se podívám dolů s myšlenkou: „Tady jsem doma“. Myslím, že ten kopec právě roste...

Marcela Červenková

SLOVO PRO DUŠI

TO NENÍ NIC PRO MĚ!

Nedělej jen to, v čem máš zalíbení, ale najdi zalíbení v tom, co děláš.

Blížily se maturity. Studenti jednoho gymnázia si rozdělovali maturitní otázky, které měl každý z nich vypracovat. To určitě mnozí znáte. Pak se jenom okopírují a každý bude mít kompletní odpovědi. Všechno by bylo fajn, kdyby se věčně brblajícímu Zdeňkovi zase nezdálo, že dostal ty nejtěžší otázky a že literatura není zrovna jeho koníček.

Spolužačka Michaela na to reagovala slovy: „Víš, svět je mnohem lepší, než by byl, i proto, že Michelangelo neřekl, že stropy nemaluje...“

Když mi to dcera vyprávěla, vzpomněl jsem si, jak kdosi citoval text písničky:

Svět je mnohem lepší, než by byl, protože Noe neřekl,

že Archa ani zvířata nejsou jeho obor...

Možíš neřekl, že se s faraónem a s Egyptány nebude handrkovat...

David neřekl, že obří nejsou jeho parketa...

Jan Křtitel neřekl, že poušť není jeho styl...

Petr neřekl, že pohané ho nezajímají...

Pavel neřekl, že se nebude unavovat psaním dopisů...

Maria neřkla, že se necítí na to, aby porodila Spasitele.

A co je nejdůležitější:

A Ježíš neřekl, že kříž je pro něj příliš potupný...

Příliš často zapomínáme na slova našeho Pána a na jeho příklad pokory: „*Kdo chce být první, buď ze všech poslední a služebníkem všech.*“ (Mk 9, 35)

Někdy se nám zdá, že musíme dělat věci, které jsou pod naši úroveň, ale může být větší ponížení, než ponížení Božího Syna – od narození ve chlévě až po potupnou smrt na kříži?

Je velmi snadné realizovat se, ale není žádná služba, když děláme jenom to, co se nám líbí, co nás baví. Církvi ubližují více ti, kteří se prosazují podle svých představ a zájmů, než ti, kteří nedělají nic.

Čeká tě dnes něco, co je pod tvoji úroveň? Něco, čím se podle svého mínění i mínění jiných silně shazuješ? Mysli na to, že časem by mohl někdo říci: „Svět je mnohem lepší, než byl, protože .....(doplň své jméno) neřekl nebo neřkla: „To není nic pro mě...“

DM

LÁSKO, MNĚ UBÝVÁ SIL

ZESTÁRNOU NENÍ UMĚNÍ - UMĚNÍ JE TO NĚST!

Kult mládí už pár desetiletí vládne světu. Sehnat práci v padesáti je skoro nemožné. A tak se snažíme alespoň mladě vypadat, mluvit jako mladí a podávat výkony, jako by nám bylo dvacet... Jenže jak přibývají roky, naše tělo tomuto tempu nestačí. Polykáme prášky, pijeme energetické nápoje, chodíme na plastiky... Raději se nedíváme do zrcadla, protože jen tak si můžeme namlouvat, že nejsme tak staří.

Vzpomínám si, jak jsem před léty stál u zrcadla a díval se, kolik mi zase přibýlo šedivých vlasů. Váčky pod očima byly čím dál větší, postavou jsem se raději nezabýval. Manželka mne při tom pozorovala a pak povídá: „Nechceš si dát na vlasy barvu?“ Odpověděl jsem jí, že to bych si pak připadal jako... no, raději to nebudu rozvádět, protože by mne pak v diskusi někdo obvinil z xenofobie. Dnes už šedivé vlasy a vousy nepočítám. Bylo by snadnější počítat ty, co mají původní barvu. Raduji se z toho, že nějaké vlasy ještě mám. Na váčky pod očima jsem si zvykl. Zrcadla se nebojím. Neočekávám, že v něm uvidím mladíka. Víím, že uvidím chlapa, kterému se nedávno přehoupla padesátka.

Už jsem si zvykl, že mi není dvacet. Z fotbalu mám radost, i když se při něm zadýchám. Neuráží mě, když se ti mladší o narozeninách ptají, zda mi mají ještě blahopřát nebo už raději přát upřímnou soustrast.

Stáří už mě nestraší. Velkou zásluhu na tom má i moje žena. Stárneme spolu a je nám spolu pořád dobře. Přibývají nám šedivé vlasy i vrásky, a přesto zůstáváme jeden pro druhého krásným a přitažlivým. Je to fajn mít

vedle sebe někoho, před kým si v padesáti nemusím hrát na hrdinu, ale mohu být tím, kým jsem. Naši velkou výhodou (i vzorem) jsou rodiče. Táta mámě stále říká, že v jeho očích je ta nejkrásnější na světě. A já mu věřím, že nelže. Máma se o něj zase dobře stará. Tátovi to i v osmdesáti pořád skvěle myslí. V oblasti teologie by mu mohl leckdo závidět. Jenže s paměti je to už horší. Kdyby mu to máma nepřipomínala, asi by často zapomněl na prášky. Možná by tu už nebyl, protože by určitě zapomněl i na inzulin. Spolu to ale zvládají. Tomu, co prožívají, se říká láska. Skutečná láska, ne ta románová nebo filmová.

Asi nikdo nemá radost z toho, že stárne. Pro spoustu lidí je stáří noční můra, před kterou se marně snaží utéct. Ani mě netěší, jak mi přibývají roky a ubývají síly. Ale jsem rád, že mám vedle sebe někoho, s kým mohu stárnout bez obav, že se na mne vykašle jen kvůli mému datu narození. Někoho, před kým nemusím skrývat šediny. Někoho, komu mohu přiznat: „Lásko, mně ubývá sil...“ Někoho, kdo mně pořád, i po těch společných 25 letech, má rád a dokáže mi říkat ta nejkrásnější slova...

Přeji i vám krásný den. Nejlépe s někým, komu nevadí, že spolu dnes zase o jeden den zestárneme.

Člověk pozná, že stárne, ve chvíli, kdy se shýbne, aby si zavázal tkaničky, a přitom přemýšlí, co by tam dole mohl ještě udělat, aby se nemusel shýbat podruhé. ☺

převzato z Pastorova blogu

VYZNÁNÍ VÍRY XI.

Věřím v církev

Milí přátelé,

dnes ukončíme naše společné zamyšlení nad tajemstvím Vyznání víry týkajícím se církve: ...věřím ve svatou církev obecnou... (KKC 748 – 975). V tomto díle se budeme zamýšlet nad slovy, která známe z Nicejsko-cařihradského vyznání víry: „věřím v jednu, svatou, všeobecnou a apoštolskou církev“.

Tyto čtyři znaky, nedílně navzájem spojené, označují podstatné rysy církve a jejího poslání. Církev je nemá sama od sebe; je to Kristus, který je skrze Duchu svatého dává své církvi. (čl. 811)

Církev je jedna (čl. 813-822)

Církev je jedna, protože je dílem jednoho zakladatele: Vtělený Syn... smířil totiž skrze svůj kříž všechny lidi s Bohem, obnovil jednotu všech v jednom lidu a v jednom Těle. (čl. 813) Nicméně již od počátku se tato „jedna“ církev představuje s velkou rozmanitostí, která pochází jak z různosti Božích darů, tak z rozmanitosti osob, národů a kultur. Velké bohatství takové rozmanitosti není na překážku jednotě církve. (čl. 814)

Jaká jsou pouta jednoty? „Především „láska, neboť ona je svorník dokonalosti.“ (Kol 3,14) Dále jsou to viditelná pouta společenství:

- vyznávání jediné víry přijaté od apoštolů;
  - společné slavení bohoslužby, především svátostí;
  - apoštolská posloupnost udílená skrze svátost kněžství. (čl. 814)
- Ve skutečnosti – bohužel – v této jedné

a jediné Boží církvi už od samého začátku vznikaly určité roztržky. V pozdějších stoletích však vznikly rozsáhlejší rozpory a nemalé skupiny se odloučily od plného společenství katolické církve. Je nutné uznat, že leckdy to zavinili představitelé obou stran. (čl. 817)

Ti, kdo se dnes rodí ve společenstvích vzestupných z takových rozštěpení a dospívají v nich k víře v Krista, nemohou být viněni z hříchu odloučení. Jelikož jsou také pokřtěni, právem jim náleží označení křesťané, a my je máme uznávat za své bratry v Pánu. (čl. 818)

Kristus vždy dává své církvi dar jednoty, ale církev se za ni musí stále modlit a usilovně ji chránit, posilovat a zdokonalovat, aby byla takovou jednotou, jakou po ní chce Kristus. (čl. 820)

Co pro jednotu můžeme udělat my?

- stálé obnovování církve v rostoucí věrnosti svému povolání
- obrácení srdce k čistšímu životu podle evangelia
- společná modlitba
- vzájemné bratrské poznávání s ostatními věřícími křesťany. (čl. 821)

Církev je svatá (čl. 823-829)

Církev je podle naší víry nezrušitelně svatá. Boží Syn si zamiloval církev jako svoji snoubenku a obětoval se za ni, aby ji posvětil. (čl. 823)

Církev, sjednocená s Kristem, je jím posvěcována; sama se skrze něho a v něm stává zdrojem posvěcení. Všechna činnost církve má směřovat k posvěcení lidí a oslavě Boha v Kristu jako ke svému cíli. **Jen v Církvi je**

plnost všech prostředků spásy. (čl. 824)

Církev je už totiž na zemi obdařena opravdovou svatostí, třebaže nedokonalou. **V jejích členech je dokonalá svatost teprve předmětem snažení.** Všechny věřící křesťany volá Pán (každého jeho vlastní cestou) k dokonalé svatosti, jako je dokonalý sám Otec. **(čl. 825)**

Kristus byl „svatý, nevinný, neposkrvněný“, nepoznal hřích a přišel jen usmířit hříchy lidu; v církvi však jsou i hříšníci; je zároveň svatá i stále potřebuje očišťování a jde trvalou cestou pokání a obnovy. Tito členové, třebaže jsou hříšní, se posvěcují tím, že žijí z života církve; jestliže se od jejího života odkloní, upadají do hříchů a zmatků, které znemožňují působení její svatosti. Z toho důvodu církev trpí a dělá pokání za tyto hříchy – má však moc uzdravit z nich své děti uzdravit Kristovou krví a darem Ducha svatého. **(čl. 827)**

Církev je katolická - všeobecná (čl. 830-856)

Slovo „katolická“ znamená „všeobecná“ ve smyslu „celosti“ nebo „úplnosti.“ Církev je katolická (všeobecná) ve dvojitě smyslu: - díky přítomnosti Krista, od něhož dostává plnost prostředků ke spásě - tím, že dostala poslání od Krista pro všechny lidi. **(čl. 830-831)**

Katolickými můžeme chápat i jednotlivé místní církve, **diocéze**, kde je biskup vysvěcený v apoštolské posloupnosti a žije ve společenství s římskou církvi. **(čl. 832-834)**

Církev je univerzální svým povoláním a posláním, třebaže zapouští kořeny v nej-různějších kulturních prostředích a sociálních a lidských podmínkách, a třebaže nabývá v každé části světa jiné tvárnosti a liší se svými vnějšími projevy. **(čl. 835)**

Do církevní společnosti jsou plně začleněni ti, kdo mají Kristova Ducha a přijímají celé

její zřízení i všechny prostředky spásy v ní ustanovené, vedené prostřednictvím papeže a biskupů – **články Vyznání víry, svátosti, církevního vedení a společenství.** Kdo však nevytrvá v lásce, nedosáhne spásy, i kdyby byl začleněn do církve; zůstává sice v církvi „tělem“, ale ne „srdcem“. **(čl. 836)**

Ti, kdo věří v Krista a rádně přijali křest, avšak nevyznávají celou víru nebo nezachovávají jednotu společenství pod vedením Petrova nástupce, jsou v určitém společenství s katolickou církvi, i když nedokonalém. **(čl. 837)**

Křesťané a **Židé** směřují k obdobným cílům: očekávání příchodu (nebo návratu) Mesiáše. U Židů však toto očekávání má matné rysy, zatímco u křesťanů je konkrétní. **(čl. 840)**

Plán spásy se však vztahuje i na ty, kteří uznávají Stvořitele, a mezi nimi především na **muslimy**, jelikož se klání jedinému Bohu, který bude na konci soudit lidi. **(čl. 841)**

Církev uznává, že v **jiných náboženstvích** je hledání ještě „v mlhavých stopách a obrazech“ neznámého, ale blízkého Boha, proto všechno dobré a pravdivé považuje za přípravu na evangelium, za dar od Boha, jenž osvětluje každého člověka, aby nakonec měl život. **(čl. 843)**

Známé „**není spásy mimo církev**“ je třeba chápat tak, že každá spása pochází od Krista - hlavy skrze církev, která je jeho Tělem. Nemohou být spaseni ti lidé, kteří vědí, že Bůh prostřednictvím Ježíše Krista založil církev jako nezbytnou, a přesto by nechtěli do ní vstoupit anebo v ní vytrvat. **(čl. 846)**

Nicméně věčné spásy mohou dosáhnout všichni, kdo bez vlastní viny neznají Kristovo evangelium a jeho církev, avšak s upřímným srdcem hledají Boha anebo alespoň pravdu a spravedlnost a snaží se pod vlivem milosti skutečně plnit Boží vůli, jak ji poznávají z hlasu svědomí. **(čl. 847)**

Církev byla poslána od Boha k národům světa, aby byla „všeobecnou svátostí spásy“, proto také Ježíš poslal své učedníky, aby hlásali evangelium a křtili ve jménu Nejsvětější Trojice. **(čl. 849)**

Církev je apoštolská (čl. 857-865)

Církev je apoštolská, protože je založena na apoštolech, a to v trojím smyslu:

- byla a zůstává vybudována na „základě apoštolů“ (Ef 2,20), svědků, které s misijním posláním rozeslal sám Kristus
- s pomocí Ducha, který v ní přebývá, střeží a předává učení, která slyšela od apoštolů
- až do návratu Krista je i nadále poučována, posvěcována a vedena apoštoly, díky jejich nástupcům, biskupskému sboru v čele s papežem **(čl. 857)**

Jako Otec poslal Syna, tak Syn poslal své apoštoly, aby hlásali evangelium. Proto se apoštolové v této hierarchicky uspořádané společnosti postarali o ustanovení svých nástupců. Kdo tedy je poslouchá, poslouchá Krista, kdo však jimi pohrdá, pohrdá Kristem a tím, kdo Krista poslal. **(čl. 858-862)**

Křesťanské povolání je svou povahou také povolání k apoštolátu a týká se všech pokřtěných. Apoštolátem se nazývá veškerá činnost církve zaměřená na šíření Kristova Království všude na světě. **(čl. 863)**

Plodnost apoštolátu, jak posvěcených služebníků, tak laiků, závisí na jejich živém spojení s Kristem. **(čl. 864)**

Na závěr mi dovolu krátké zamyšlení: jak vlastně poznat, zda se věřící nevzdálil od učení, které církev přijala od Krista? Inu, když se snaží zachovávat učení, které je oficiálně potvrzeno Učitelským úřadem (Magisteriem) reprezentovaným papežem. Samozřejmě všechny jednotlivosti toto Magisterium neřeší, ale vytváří jakési mantinely, v rámci nichž se můžeme pohybovat.

Můžeme si to představit jako plavbu lodkou po široké řece: jeden pluje uprostřed, další u levého břehu a jiný u pravého břehu – rozmanitost a různorodost byla v církvi odjakživa. Kdo se však drží příliš u břehu, může do něj velmi snadno narazit a tím se ocitá mimo mantinely - řeku...

V následujícím díle se již budeme zabývat posledními tajemstvími Vyznání víry:

„...věřím v odpuštění hříchů, vezkříšení těla“ – a možná dojde i na život věčný.☺

*Těším se na příště
Petr Martínek*

Prameny:

Katechismus katolické církve (KKC)

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Do rubriky Lidé naší farnosti jsme zařadili rozhovor s „mluvčí“ našich obětavých pohřebních zpěvaček, které svou službou doprovází naše zemřelé na jejich poslední cestě a zároveň zvyšují důstojnost pohřebních obřadů.

Pro začátek vám představíme paní **ANNU ŘEZÁČOVOU** – vedoucí sboru pohřebních zpěvaček.

Narodila se v roce 1968. Pracuje pro OÚ

Prušánky, je vdaná a má tři děti. Od dětství ráda zpívá. Snad jako skoro každý v dětství chodila do „hudebky“ - na zpěv a housle k panu učiteli Janečkovi. Je členkou Sva-

továclavského sboru a orchestru, a také vedoucí Ženského sboru z Dolních Bojanovic, zpívá s dechovou hudbou Bojané. Mimoto se zapojuje do akcí obce jako jsou např. Žně našich předků, nebo jsme ji mohli vidět a slyšet v divadelním představení Cesta zarúbaná jako Apolénu. Co nás však dnes zajímá, je její služba ve sboru pohřebních zpěvaček.

Dá se to všechno v dnešní době stihnout?

Dnešní doba je moc uspěchaná. Někdy se mi zdá, že je týden příliš krátký na to, abych stihla všechny zkoušky. Myslím, že hlavním motorem pro mě je to, že mě prostě zpívání baví. Nedovedu si představit život bez písničky. Kromě toho mám už velké děti a můj muž moje nadšení pro folklór a hudbu sdílí.

Jak ses dostala k tomu, že vedeš sbor pohřebních zpěvaček?

Moje maminka byla členkou tohoto sboru více než 30 let. Dříve se chodilo na pohřby z domu zemřelého, kde začaly s knězem obřady a kde se také zpívalo. Zkoušku měly zpěvačky vždycky u některé členky, která bydlela poblíž, a tak se zkoušelo nejednou i u nás doma. Všechny písničky jsem znala, ale zpívat na pohřbech se mi nechtělo. Až teprve za rok po smrti mého tatínka to přišlo úplně samo, kdy maminka chtěla skončit se zpíváním a já jsem měla být za ni jako náhrada. Nevím proč, ale přijala jsem tuto výzvu jako samozřejmost. A tak jsem se dostala ke zpívání na pohřbech, které trvá už 14 let.

Mnohokrát jsem slyšela od přespolních, že v Bojanovicích je zpívání na pohřbech na skutečně vysoké úrovni.

To mě těší, ale není to jen moje zásluha. Nevím, jak dalece sahá historie pohřebního

sboru v naší obci, ale vím, že na pohřbech zpívaly zpěvačky ze Svatováclavského sboru, které byly zároveň i sólistky. Vzpomněla bych například p. M. Zellerovou, p. A. Pospíšilovou, p. H. Vymyslickou, p. M. Komosnou, p. M. Kaňovou. Na důstojnosti pohřebních obřadů se podílí spousta dalších lidí. Především je to kněz otec Petr, ministranti a kostelníci. Dále pak varhanice Lucie Škrháková, které patří také velký dík. Poděkování patří i p. Vojtěchu Račickému, který nechýbí snad na žádném pohřbu, kde zpívá žalm a i při přinášení darů nebo přijímání zazpívá nějakou skladbu.

Kolik vás vlastně je?

*Je nás celkem 12. Možná se někomu bude zdát, že je nás mnoho, ale málokdy zpíváme všechny. Některá děvčata chodí do práce na směny, a tak je dobře, že se můžeme prostřídat. Dojždí k nám i **Laďka Lekavá** z Josefova, se kterou si při pohřbech navzájem vypomáháme. Patří jí také poděkování za její ochotu. Velké díky patří všem členkám pohřebního sboru: **J. Vavrysové, A. Turkové, L. Fatěnové, A. Blažkové, H. Dvořákové, M. Bravencové, M. Šťastné, M. Juřicové, I. Janů** a **L. Komosné**.*

Stalo se ti, žeš třeba byla dojatá a nemohla zpívat?

To víš, že ano. Zvláště, když se jedná o pohřeb někoho blízkého, ale musím se ovládnout a myslet především na ostatní.

Myslíš, že tě k této službě povolal Bůh?

Ano. Uvědomuji si, že jsem dostala dar - zpěv, kterým bych měla sloužit nejen lidem, ale především Bohu.

Co tě na této službě baví a co tě nebaví?

Baví mě všechno (směje se). Písnička každého člověka provází celým životem. Od kolébky počínaje a u hrobu konče. Při pohřbu možná někomu ulehčím loučení s blízkým člověkem. Nemůžu říct, že by mě něco nebavilo, je to služba a je to o zodpovědnosti. Když se stane, že se sama nemůžu pohřbu zúčastnit, vždy musí být všechno zajištěné tak, jako bych tam byla.

A teď praktická otázka. Co mám dělat, když chci nebo nechci, abyste zpívaly na pohřbu blízkého člověka?

Na každém pohřbu, který je s knězem, zpíváme. Kdo by si přál, aby se na pohřbu nezpívalo, stačí říct třeba o. Petrovi.

Jak vybíráš písničky? Kde je bereš?

Písniček máme celkem asi 20. Některé se hodí k mladším, některé ke starším - podle toho, v jakém věku člověk zemře. Většinou rodina nechává na nás, kterou písničku vybereme, ale občas se nám stane, že si rodina přeje konkrétní píseň, a tak se snažíme každému vyhovět dle našeho

uvážení a možností. Většinu našich písní nám složil nebo upravil p. Václav Fatěna, který už mezi námi není. Byl to moc obětavý a přitom skromný člověk. Já osobně mám na něj pěkné vzpomínky. Vždy jsem si vážila jeho rad a připomínek, ale také jeho zdravé kritiky.

Přijímáte i nové zpěvačky?

Samozřejmě. Kdo chce, ať přijde mezi nás, ale zároveň si každý musí uvědomit, že tato služba je o zodpovědnosti a oběti.

Službu pohřebních zpěvaček mnohdy bereme jako samozřejmost, ale je dobré si připomenout, že tato služba vyžaduje přípravu a volný čas ochotných lidí. Naštěstí mezi námi ještě žije mnoho těch, kteří dávají ze svého volného času. **Paní Anně Řezáčové, ostatním zpěvačkám, Lucii Škrhákové i panu Vojtěchu Račickému děkujeme za jejich službu.**

*rozhovor připravila
K. Ištvánková*

SVATÍ CYRIL A METODĚJ - II. díl

Dnes si dokončíme stručný životopis svatých Cyrila a Metoděje, jehož první část jste si mohli přečíst v minulém čísle Cesty.

Schválení staroslověnštiny papežem

V roce 867 byli již duchovní, kteří byli vzdělávání bratry, dostatečně připraveni na vysvěcení na kněze a biskupy. Spolu s Konstantinem a Metodějem se rozhodli pro cestu do Konstantinopole, kde mělo vysvěcení proběhnout. Protože cesta přes Balkán byla obtížná, rozhodli se cestovat do Benátek a odtud lodí do Konstantinopole. Při pobytu v Benátkách se však dozvěděli, že v Byzanci proběhl státní převrat a císař Michael III., který je poslal na Velkou Moravu, byl zavražděn; a dále že byl sesazen jejich přítel patriarcha Fotios.

V témže roce se jim dostalo **pozvání od papeže Mikuláše I. do Říma**. Svatý otec totiž věděl, že tito dva Byzantinci káží na Velké Moravě v zatím nepovoleném jazyce. Konstantin vzal s sebou kosti (ostatky) svatého Klimenta jako dar papeži. Při jejich cestě do Říma však Mikuláš I. zemřel a jeho nástupcem se stal Hadrián II., který jim vyšel vstříc před brány Říma, poklonil se Klimentovým ostatkům a přijal své hosty s velkolepostí hodnou králů. V učených disputacích se pak Konstantinovi **podařilo v Římě obhájit před papežem a všemi církevními otci oprávněnost slovanské liturgie** přímo dokonale. A protože Konstantin byl nejen duchovní, ale i skvělý diplomat, byla staroslověnština bulou slavnostně povolena v r. 868 jako bohoslužebný jazyk. V pozadí stála pravděpodobně také snaha papeže o získání spojení

v byzantském císaři Basileiosovi I. v boji proti muslimům, kteří v té době ohrožovali Itálii.

Konstantinův vstup do kláštera v Římě, řeholní jméno a smrt (869)

„V Římě se zdrželi bratři až do roku 869,“ říká Palacký. Konstantin zde těžce onemocněl. Jistě ho mimo jiné vyčerpaly i neustálé hádky s některými kněžími ze západu, kteří na něho zle dotírali kvůli tomu, že se na Moravě slouží bohoslužby v místním jazyce, kdežto tito západní klerici (trojjazyčníci) trvali na tom, že se bohoslužby smějí vykonávat jen v těch třech jazycích, v nichž nechal Pilát napsat nápis na Kristův kříž: hebrejsky, řecky a latinsky. Svatý Konstantin-Cyril tento názor nazýval „pilátnictvím“ a „trojjazyčnou herezí“. Před svojí smrtí vstoupil Konstantin do jednoho z řeckých klášterů a přijal řeholní jméno Cyril. **Zemřel dne 14. února roku 869**, ve stáří dvaadvacetilet.

Metoděj měl v rukou papežskou bulu a v ní jednoznačně řečeno, že země knížat Rastislava, Svatopluka a Kocela náleží pod správu římského stolce. **Metoděj byl na podzim 869 jmenován prvním moravským arcibiskupem**.

Metodějovo další působení

V té době pověřil Rastislav panováním nad Nitranským knížectvím, které bylo samosprávnou součástí Velkomoravské říše, svého synovce Svatopluka. Ten se ale v roce 870 spojil s východofranskou říší, zajal Rastislava a vydal jej Frankům. Rastislav byl oslepen a uvězněn v některém z bavorských klášterů, kde zanedlouho zemřel. (Pravoslav-

ná církev v českých zemích a na Slovensku svatořečila roku 1994 knížete Rastislava jakožto iniciátora cyrilometodějské misie.) Do této politicky složité doby se vrací Metoděj na Moravu pokračovat ve své misijní činnosti.

Po příchodu na Moravu je v roce 870 povolán na církevní sjezd do Řezna, kde s ním byl započat proces, který podnítil císař Ludvík Němec. Metoděj byl sesazen a odsouzen na doživotí. Poté ho dopravili patrně do Ellwangen, kde **ho věznili v otevřené jámě dva a půl roku**. Osvobodil ho až papežský zásah. **Metoděj byl na příkaz papeže Jana VIII. propuštěn a znovu dosazen do čela arcidiecéze**. Stalo se tak roku 873, kdy se arcibiskup Metoděj ujímá správy všech chrámů a kleriků ve všech moravských městech. Nedlouho poté byl ale obviněn německým knězem Wichingem z kacířství a znovu povolán do Říma. **V Římě před papežem Janem VIII. použití staroslověnštiny obhájl**; následně papež staroslověnskou liturgii schválil bulou *Industriae tuae*, ale s podmínkou, že čtení a evangelium musí být čteny nejdříve v latině a až poté ve staroslověnštině. Metoděj vyhrál, ale Wiching tak docela neprohrál. Zároveň, na žádost knížete Svatopluka, papež Wichinga jmenoval nitranským biskupem. Při zpáteční cestě z Říma novoapečený biskup Wiching Metoděje předběhl, aby byl u Svatopluka dřív a mohl mu nastavit před oči evidentně padělanou listinu, podle které papež Metoděje sesadil. Podvod byl sice odhalen, ale klid nenastal. Krátce před svou smrtí se Metoděj rozhodl Wichingovi jeho intriky zarazit a zbavit ho biskupské funkce do té doby, než se podřídí jeho autoritě. Wiching okamžitě spěchal do Říma, kde však tentokrát Metoděj vyslechnut být nemohl, protože byl na cestě do Konstantinopole. Nový muž na Petrově stolci, papež Hadrián III., pod vlivem Wichingových udání slovanskou liturgii za-

kázal a nařídil, aby moravští kněží, pokud se nepodřídí, byli vypuzeni ze země.

Metoděj, který byl v Konstantinopoli slavnostně přijat císařem Basileem I. Zanechal zde opisy slovanských bohoslužebných knih, které byly později pravděpodobně využity při dalších misijních cestách byzantských kněží do Bulharska a na Rus.

Metodějova smrt a odkaz

Poté se Metoděj vrátil znovu na Moravu, kde dokončil překlad Písma svatého. Těžce nemocný **Metoděj po dokončení překladů jmenoval svým nástupcem Slovana Gorazda**. Krátce na to dne **6. dubna 885 zemřel ve věku 72 let**.

Po Metodějově smrti se vrátil Wiching z Říma a ujal se církevních záležitostí, a to s brutalitou, jaké byl schopen jenom málokdo. Nový arcibiskup jmenovaný Metodějem, kněz moravského původu jménem Gorazd, byl uvržen spolu s mnoha jinými do žaláře. Další zprávy o něm se nedochovaly. **Staroslověnsky vzdělaní kněží a mniši (bylo jich na dvě stovky) byli doslova vyvedeni v okovech ze země**, protože tito Metodějovi žáci odmítli podříditi se papežovu usnesení: nemohli zradit dílo a odkaz svého učitele. Někteří našli útočiště v Čechách, v Polsku a v Bulharsku. Plamínek slovanské vzdělanosti a kultury, nedávno rozdmýchaný, skoro uhasl.

Nikdy, díky Bohu, ale neuhasl zcela. A my z velkého a požehnaného odkazu svatých Cyrila a Metoděje, kteří o staletí předběhli svou dobu, můžeme čerpat i dnes.

Svoji vděčnost našim věroznostem za to, co pro náš národ vykonali, můžeme vyjádřit i při pouti, která se letos 5. července koná na Velehradě.

o. Petr

Prameny: wikipediae

Petr Piřha: Slyšte slovo a zpívejte píseň

NEODSTRAŇUJME JIM Z CESTY PŘEKÁŽKY...

Z jedné knihy o výchově jsem se dozvěděl, že k dobrému rodičovství patří mimo jiné umění dopřát svým dětem problémy a překážky. Proč? **Nebylo by lepší, kdybychom jim naopak cestičku životem co nejvíc umetli?** Možná ano – děti by určitě bouřlivě souhlasily – ale má to jednu nevýhodu. Nikdy by nedospěly.

Copak od nás rodičů kromě lásky a pochoopení nepotřebují i pomoc? To ano, ale ne vždy má být taková, jak si ji představují. Mnohokrát jim překážky pomůžeme překonat a problémy vyřešit, ale postupně, jak porostou, bude naše pomoc spočívat víc a víc v tom, že to řešení a překonávání necháme na nich.

Děti se totiž nenaučí odpouštět, pokud nemají komu. Nemají jak se naučit trpělivosti nebo vděčnosti, pokud vždy dostanou vše, nač si vzpomenou. Budou-li se stýkat jen s dokonalými lidmi, těžko jednou dokážou přijmout vlastní nedokonalost. Když se pokaždé najde někdo, kdo za ně všechno udělá, nenaučí se tvořivosti ani zodpovědnosti. Pokud si vždycky prosadí svou, nebudou umět

spolupracovat. Nepoznají-li potíže, selhání či omyl, nebudou se umět poučit. Kdyby mohli dělat jen to, co jim jde snadno, nevypěstovaly by si žádnou vůli ani vytrvalost. Dokonce musí dostat příležitost vzdorovat autoritě, jinak se nenaučí rozhodovat se samy za sebe. A hlavně, naprosto nedostatečně by se dokázaly vcítit do bolesti a ztrát jiných lidí, kdyby je samy nezakusily.

A tak, i když to děti v danou chvíli neoceňují, projevem lásky není udělat vždy vše, co chtějí. Doufám, že naše děti jednou pochopí, že i když jsme jim s maminkou v danou chvíli nedali všechno, co chtěly, nebo jsme se nezachovali podle jejich představ, neznamená to, že je nemilujeme. Jenom se učíme dívat dál, jako to i náš Otec dělá vůči nám.

Koho Pán miluje, toho kárá. Podvolujte se jeho výchově; Bůh s vámi jedná jako se svými syny. Byl by to vůbec syn, kdyby ho Otec nevychoval? (Žd. 12,6-7)

*Karel Řežábek
evangelický pastor*

ZÁPIS Z JEDNÁNÍ FARNÍ RADY ZE DNE 24. 4. 2013

Splněno:

- Stříbrný smrk u fary byl podroben kontrole dendrologem. Smrk je v pořádku, ale výhledově, asi za 5 let, bude nutné řešit jeho odstranění z důvodu jeho rozměrů.
- Při brigádě byla zbořena zídka před farou a bylo provedeno mnoho dalších prací

- Díky Obecnímu úřadu byla provedena oprava pomníku padlých. Zbývá pouze pozlatit písmena a číslice.

Dále byly projednány následující body:

- Farní radě byly předloženy výsledky hospodaření farnosti, příjmové a výdajové doklady

a byly zároveň zhodnoceny největší finanční akce – nový kotel a vybudování chodníků v okolí kostela.

- Byla schválena oprava popř. nahrazení částí dětských průlezek, které jsou v havarijním stavu. Tato zakázka je zadána panu Vítovi Hasilovi.
- Členové rady byli seznámeni s návrhem na opravu a přestavbu farní stodoly, aby tato mohla být využívána při farních akcích a v případech špatného počasí. Naplánováno je: výměna krytiny a její podbití, vyrovnání podlahy a pokládka dlažby, části cihlových stěn budou vyspárovány a části omítnuty, trámy se musí očistit a nově natřít, bude provedena nová elektroinstalace vč. osvětlení, stolařské práce – výměna dveří do dvora a jejich snížení. Veškeré stavební práce budou zadány firmě RENOVA.

- Bylo poukázáno na poškozená místa v kostele: plíseň, mokré stěny, odpadávající omítka – tyto škody budou postupně opravovány.
- Nutnost vymalovat sakristii.
- Budou vyměněny monitory na oratoři

Termíny akcí:

- 29. - 30. 6. – Farní den
- 10. - 14. 7. – Charizmatická konference v Brně
- 14. - 20. 7. – Roháče devátáci
- 27. 7. – pouť na svatý Hostýn
- 18. - 24. 8. – Roháče dospělí
- 25. - 30. 8. – Ministrantský tábor

Připojujeme poděkování panu Petrovi Herkovi, který ze dřeva vyřezal a vymaloval krásnou lilií k soše Panny Marie v kostele. Děkujeme.

Tentokrát jsou zde představeny knihy, které si můžete také zakoupit ve Farní knihovně.

Petr Piřha: Slyšte slovo a zpívejte píseň Život svatých Cyrila a Metoděje a příběh Velehradu.

Nakl. Poustevník, 205 stran

Příchodu svatých Cyrila a Metoděje předcházela podnět, který vyšel z našeho prostředí. Vyšel z touhy poučit se a poznat pravdu nového, křesťanského učení. Bůh této touze požehnal a pozvání věrozvěstů velkomoravským vládcem Rastislavem se stalo dějinným zlomem, po němž se začaly dít velké a doslova dějinnotvorné věci...

Petr Sheck: Fotbalové humoresky Nakl. Barrister, 117 stran

Fotbalové humoresky jsou knihou pro

všechny, kteří si rádi přečtou historiky o rozhodcích, hráčích, trenérech i funkcionářích, a vůbec všech, kteří se točí okolo fotbalu. Můžete se pobavit krátkými, převážně veselými příběhy, které jsou pravdivé, ale nesou se v lehké nadsázce. Autorem knihy je dlouholetý rozhodčí.

ÚRYVKY Z KNIHY:

Ženy mají k fotbalu občas poněkud zvláštní vztah. Chodil jsem s dívkou Světlanou a ta fotbal bohužel nesla dost nelibě. Jednou jsem se, jako hráč takové brněnské amatérské „šalinové ligy“, vrátil ze zápasu celý schvácený a plný dojmů jsem jí hned referoval o průběhu zápasu. „Představ si, že jsme nastřelili dvě tyčky, jedno břevno, neproměnili jsme tři tutovky a oni nakonec nedali penaltu.“ Světlana o mé vypravování

nejevila moc velký zájem, ale aby se neřeklo, celkem vlažně se zeptala: „A kolik to teda skončilo?“ „No, 0:0.“ Světla se na mě nechápavě podívala a s naivní upřímností se zeptala: „Tak proč jste to teda vlastně hráli?“

Tato příhoda se nestala přímo mně, ale mému kolegovi Milanovi. V městském přeboru jsme měli zařazenou jedenáctku hluchoněmých, kteří se vyznačovali tím, že každý zápas prožívali obzvláště emotivně. Správně bych měl během tohoto zápasu držet v ruce praporek a při každém písknutí ho zvednout. Na to však byli příliš hrdí a nikdy to nechtěli. Myslím, že cítili při zapískání nějaké vibrace nebo na sebe zamávali. Když během zápasu došlo k dohadům ohledně odpískaného přímého kopu, přiběhl k Milanovi jeden z hluchoněmých a povídá: „Ty b-l-btě!“ Milan se k němu otočil a odpověděl: „Ty si myslíš, že ti nerozumím, jo?“ a vytáhl červenou kartu. Hráč pochopil, že přestřelil, a odešel disciplinovaně do kabin. Když utkání skončilo, na Milana zůstal nelehký úkol popsat celou situaci zápasu. Nakonec v hlášení stálo: „Vyloučil jsem hluchoněmého za mluvení.“ Tento nápis je dodnes vyvěšen na fotbalovém svazu jako velká rarita.

Jeden známý mezinárodní rozhodčí pravil, že nejsou velká a malá utkání. Vzpomínám si, jak na pravidelný sraz rozhodčích dorazil náš velmi úspěšný kolega – mezinárodní sudí a hned se ho ostatní ptali: „Tak co, Vašku, jaké to bylo především ve Stuttgartu, viděli jsme tě na ARD v televizi?“ On se jen znuděně zatvářil: „Prosím vás, utkání bez karet a ty dvě nuly za celý zápas... vždyť tam ani nebylo co pískat... Zato včera, pánové, okresní „béčko“ v Horním Slavkově, to byl mazec! Tři červený, spousta žlutých karet a diváci mě chtěli

už po půlhodině sežrat a masírovali mě celých devadesát minut. Měl jsem toho na konci až po krk.“ Tak co byste řekli, kde byl větší fotbal?!

Tento vážený pan rozhodčí z Karlovarska už drahnou dobu nepůsobí, ale dodnes se k němu váže krásná historka o tom, jak k němu přišel jeden hráč a povídá: „Ty můžes pískat leda tak kuličky!“ Pan rozhodčí neváhal, hned mu ukázal červenou kartu a na cestu do kabin přidal: „Tak běž připravit důlek, já za chvíli přijdu!“

Vždy ocením, když hráči vymyslí něco originálnějšího a dokážou si ulevit s velkou elegancí. Poslechněte dalšího rozladěného hráče po zápase. Odcházel jsem po utkání směrem do kabin, když ke mně přistoupil hráč domácích a s roztomilým úsměvem pronesl: „Pane rozhodčí, to byl ale hezkej zápas, škoda, že jste se nedíval!“

D - DĚTI **Ondřej Selucký: Strážce ohně** **Karmelitánské nakl., 293 stran**

Dobrodružný příběh chlapce Vojmíra se odehrává na pozadí válečných střetů Velkomoravské a Východofranské říše. Na pozvání knížete Rastislava přicházejí soluňští bratři na Velkou Moravu, aby tu, mimo jiné, založili také školu. A právě v této škole se Vojmír setkává s Konstantinem, který je jeho učitelem a rádcem hlavně ve chvílích beznaděje a opuštěnosti. Jak se Vojmír rozhodne v téměř bezvýchodných situacích? A jaké životní poslání mu Bůh připravil?

Napínavá kniha zaujme všechny děti i dospělé, kteří milují dobrodružné dějiny našeho národa.

Mirka Červenková

Cestička

Ahoj kluci a děvčata,

letos slavíme 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje. Někdy jsou jednoduše označováni jako bratři ze Soluně a jsou známi jako apoštolové Slovanů. Na Moravu přišli v roce 863 na pozvání jednoho knížete – jeho jméno se dovíte v naší malé tajence. V rámci své misie na Velké Moravě vytvořili písmo hlaholici a prosadili staroslověnštinu jako bohoslužebný jazyk.

Vzniklo o nich také mnoho legend. Jednu z nich jsme pro vás vybrali.

Také si můžete odpovědět na malý kvíz. Vzhledem k tomu, že jste si o svatých Cyrilu a Metoději vyprávěli na dětských mších, nebude pro vás jistě těžký.

Legenda o tom, jak Konstantin ztratil krahujce, kterého měl rád

Mezi lidmi se rozšířila legenda o Konstantinovi a jeho krahujci. Téměř všechny děti mají rády zvířátka. Dnes často chováme doma křečky, papoušky, a když nám to rodiče dovolí, můžeme se doma mazlit i s kočičkou či pejskem. V době Metoděje a Cyrila v 9. století bylo běžné, že chlapci z bohatých rodin jezdili společně i s doprovodem starších na lov a učili se sokolnictví. Každé dítě mělo svého dravce, ptáka, kterého trénoval. Vyžadovalo to čas a vytrvalost. Konstantin měl krahujce, na kterého byl pyšný.

Podle této legendy se na lovu přihodila smutná událost. Když Konstantin vypustil krahujce, zvedl se silný vítr a odnesl ho kdovíkam. Konstantin na něj volal, pískal a pak

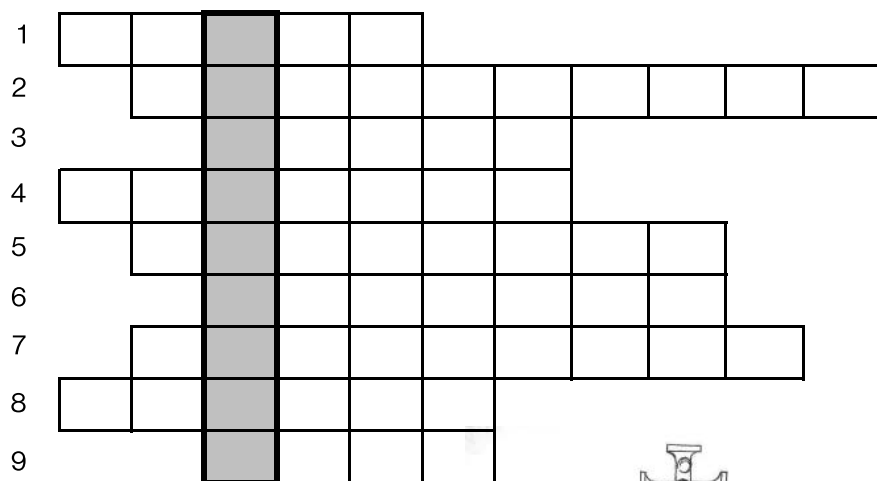

se i rozplakal, ale nepomohlo to. Krahujce už nikdo nikdy nespatriil. Po cestě domů byl smutný, měl krahujce moc rád. Doma nechtěl nic jíst a nemohl usnout. Stále na něj myslel. Po dvou dnech marného čekání si uvědomil: „To bych mohl plakat ještě celý týden, ale stejně se nic nezmění. Krahujec tu byl, teď tu není. Je to stejné jako se všemi věcmi, rostlinami, zvířaty i lidmi. Nic tu na světě není na věky věků. Všechno jednou skončí. Už vím, co udělám. Raději budu dělat lidem kolem sebe radost a děkovat Pánu Bohu za všechno, co mi dává každý den.“

Konstantin zašel za maminkou a všechno jí to pověděl. Maminka se velice podivila jeho slovům, ale musela mu dát za pravdu. Vzpomněla si na přísloví: „Pán Bůh dal, Pán Bůh vzal. Jeho jméno buď pochváleno.“

Konstantin přišel o krahujce, kterého měl moc rád. Dokázal ale smutek překonat. Uvědomil si, že je důležitější mít rád víc Boha a lidí než věci, které můžeme ztratit. A to určitě platí i pro nás.

Zde se můžete dovědět jméno knížete, který pozval
Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu.

- 1 řeholní jméno jednoho ze slovanských věrozvěstů
- 2 původní jméno Cyrila
- 3 město, kde se Cyril a Metoděj narodili
- 4 jméno staršího z obou bratrů
- 5 název člověka, který jde zvěstovat víru pohanům
- 6 Moravané patří mezi národy - název
- 7 název písma, které bratři přinesli na Moravu
- 8 Metodějův nástupce
- 9 Co měli bratři ve slovanském jazyce zvěstovat?

připravila B. Bílíková

V tomto malém kvízu si můžete ověřit, jak jste na tom se znalostmi
o hlavních patronech Moravy - sv. Cyrila a Metodějevi.

1. **Kdy přišli sv. Cyril a Metoděj na Moravu?**
  - a) v r. 836
  - b) v r. 863
  - c) v r. 1001
2. **V jakém vztahu k sobě byli?**
  - a) bratři
  - b) otec a syn
  - c) kamarádi ze studií v Soluni
3. **Mluvíme o sv. Cyrilu a Metoději - kdo tedy byl Konstantin?**
  - a) světec, jehož ostatky přinesli Cyril a Metoděj na Moravu
  - b) nejmladší bratr Cyrila a Metoděje
  - c) jméno Cyril přijal Konstantin až v klášteře v Římě ve 42 letech
4. **Proč vyslal moravský kníže Rastislav delegaci k byzantskému císaři Michalovi III.?**
  - a) bál se vzrůstajícího náboženského a politického vlivu franckých kmenů ze západu a chtěl, aby duchovní na Moravě vedli bohoslužby ve slovanském jazyce
  - b) chtěl pozvat císaře na kafe a kus řeči
  - c) aby ho poprosil o finanční výpomoc v boji proti svým nepřátelům v zemi
5. **Cyril sestavil písmo pro slovanský jazyk. Jak se mu říkalo?**
  - a) azbuka
  - b) cyrilice
  - c) hlaholice
6. **Kde je Cyril pohřben?**
  - a) na Velehradě
  - b) v kostele sv. Klimenta v Římě
  - c) v rodné Soluni
7. **Oba svatí jsou označeni jako patroni Evropy a všech slovanských národů. Je však méně známé, že se k nim můžeme obracet také v modlitbě:**
  - a) proti bouře
  - b) před konáním dlouhé pouti
  - c) před zkoušením ve škole
8. **Velehrad byl sídlem arcibiskupa Metoděje. Který klášter zde byl na počátku 13. století založen?**
  - a) klášter řádu Tovaryšstva Ježíšova
  - b) první cisterciácký klášter na Moravě
  - c) klášter sester klarisek
9. **Velehrad navštívil i papež Jan Pavel II. Kdy se tato návštěva konala?**
  - a) 22. dubna 1990
  - b) 17. listopadu 1989
  - c) 11. srpna 2010
10. **Jak se jmenuje poutní a exerciční dům na Velehradě z r. 1924?**
  - a) Cyrilov
  - b) Stojanov
  - c) Dům slovanských věrozvěstů
11. **Nacházejí se v současnosti nějaká místa s názvem Velehrad i v zahraničí?**
  - a) ano, například v Londýně a v Římě
  - b) ne, Velehrad je jen jeden a to na Moravě,
  - c) ano, ale až na Novém Zélandu

1b, 2a, 3c, 4a, 5c, 6b, 7a, 8b, 9a, 10b, 11a
:správně odpovědi:

Velkomoravské dobrodružství

soutěž o našich věrozvěstech :)

Protože je to letos 1150 let, co k nám přišli ze Soluně bratři Konstantin a Metoděj, konala se v rámci oslav soutěž Velkomoravské dobrodružství. V dubnu bylo školní kolo, kterého se zúčastnili ti, kteří doma vypracovali test o životě C+M.

Dne 23. května jsme se vydali do Hodonína, kde se konalo děkanátní kolo. Jeli ti, co se umístili na předních místech školního kola – bylo nás celkem 13, od

třetí třídy po osmou třídu. Jela s námi p. uč. Dvořáková, paní Svatava Tomanová a otec Petr. Celkem tam bylo přes 60 účastníků.

Soutěž se konala v Pastoračním centru, kde jsme byli rozděleni do skupinek ve třech kategoriích. Probíhalo to takto: vědomostní test, úkoly ve skupinkách, velké finále a vyhodnocení.

Dopadlo to dobře. Naše snaha o dobrou přípravu se vyplatila: v **1. kategorii**

obsadila **3. místo Lucka Horáková** (já :) a **4. místo Víťa Martínek**. Ve **třetí kategorii** se **Radim Zámečník** umístil na **3. místě** a i ostatním se dařilo, celkem jsme přivezli **6 diplomů**.

Bylo to zajímavé, získali jsme nové zkušenosti. Byla tam dobrá atmosféra, hodně jsme si to tam užili.

Chceme ještě poděkovat p. uč. Dvořákové za to, že nás dobře připravila.

Lucka Horáková, 4.A

NOC MINISTRANTŮ NA FAŘE

Otec Petr nám umožnil prožít nevšední zážitek - strávit noc v jeho útočišti, tedy na faře. Náš pobyt začal účastí na páteční večerní mši svaté. Po mši jsme šli na faru, kde jsme si uložili bágly a začala etapová soutěž. Rozdělili jsme se do čtyř věkové smíšených družstev, aby byly síly vyrovnané.

První disciplínou byl turnaj ve florbale a stolním fotbálku. Po fyzické námaze byl čas doplnit vydanou energii. Smažený sýr byl balzámem pro naše břicha a také zjištění, že otec Petr umí připravit i jiné pokrmy, než jen ovesnou kaši, nás uklidnilo. ☺

Po večeri pokračovala etapovka dovednostními a vědomostními soutěžemi. Na prvním stanovišti jsme prokazovali znalosti z liturgie, liturgických předmětů a oděvů a ministrantských dovedností. Druhým úkolem byl slalom s florbalovým míčkem. Těžké se mi zdálo předvádění biblických postav pantomimou na třetím stanovišti. Posledním úkolem

bylo objevit na půdě fary ukryté úryvky z Bible. Ty jsme se naučili a co nejrychleji nadiktovali vedoucímu na stanovišti.

Po soutěžích bylo vyhodnocení se sladkou odměnou pro každou skupinu. Večer jsme zakončili promítáním filmu Sedm statečných. Pak přišla na řadu ještě modlitba a po ní už zakutání do spacáků. Ráno se nám vůbec nechtělo vstávat, ještě že nebyla slibovaná rozčvička. ☺ Všichni jsme ministrovali na ranní mši a po snídani jsme dali fotbal na opraveném farním hřišti. Tahle akce se mi velmi líbila a díky otci Petrovi a vedoucím za její přípravu.

Marek Škrhák

Jménem kluků, jménem svým děkuji Vítovi Škrhákovi st. za pomoc s nocí na faře a hlavně za vedení našich ministrantů

o. Petr

PRO ZASMÁNÍ

„Tak mi už ukaž konečně vysvědčení, Karlíku.“

„Nemůžu, mami, já jsem ho půjčil Kristýnce, aby vystrašila tatínka.“

Chci pro svého syna jako dárek plnici pero,“ říká zákazník .

„Má to být překvapení?“ ptá se prodavačka.

„Ano, čeká za vysvědčení počítač.“

Syn přinese domů vysvědčení a otec mu povídá: „Za takové vysvědčení se dává pár facek.“

„Máš pravdu, tati, pan učitel bydlí v sousední ulici.“

Na dovolené.

„Tati,“ volá večer Jirka, „nemůžu najít spacák.“

„Teď už jej v té tmě stejně nenajdeš, nech to na ráno.“

Podnikatel se ke konci školního roku ptá syna: „Tak co, jak se daří ve škole?“

„Výborně, tati! Můj kontrakt s pátou třídou byl prodloužen o rok!“☺

Děti na táboře:

„Nemám nic proti stezkám odvahy, ale jít mimo dosah wi-fi, je už trochu moc...“

JEZDÍŠ OPATRNĚ?

Ondra zahlédl ceduli obce a podíval se na tachometr – přes osmdesát. Nejvyšší čas zpomalit! Pozdě, už vjel do vesnice! Je tam policejní hlídka a dává znamení, aby zastavil. To je už potřeť, co ho letos chytili! Policista přichází s blokem v ruce k jeho autu. „No nazdar!“ povzdechl si Ondra. Ale to je tuším Honza, nebo ne? V uniformě vypadá trochu jinak než v civilu. Opravdu je to Honza, bývalý spolužák. Ve škole jsme se kamarádili, i když se mi zdál trochu zvláštní, chodil totiž do kostela.

„Ahoj Honzo, to náhoda, že se vidíme!“ Ondra chtěl celou věc zlehčit. Honza nehnul ani brvou: „Ahoj Ondro!“ „Víš, Honzo, letím konečně z práce domů a asi jsem to přehnal! Už se těším na rodinku, vždyť to znáš.“ Policista Honza se zdál jaksi nesvůj: „Ano znám.“ Ondra pokračoval: „V poslední době jsem jezdil z práce dost pozdě, tak jsem to chtěl manželce a dětem trochu vynahradit. Konečně jsem chtěl jednou přijet včas... a už jsem byl myšlenkami na zítřejším rodném výletě. Kolik jsi mi naměřil?“ „Sedmdesát devět.“ „To není možné! Vždyť jsem ubral, když jsem vjížděl do vesnice.“ Ondřej se při každé nové pokutě vmlouval o něco lépe, ale dnes mu to jaksi nešlo. Celý červený civěl na přístrojovou desku. Honza cosi usilovně psal do bloku. Proč nechce vidět řidičák a další papíry? Ondra se rozhodl, že to zkusí usmlouvat. Vždyť nakonec, Honza je jeho známý! „Honzo, je to na tobě. Víš, že jsem porušil dopravní předpisy, ale nedalo by se tentokrát přivířit jedno oko?“ Honza jakoby neslyšel, stále jen psal. Potom

vytrhl papír z bloku a podal ho Ondrovi. Ten jen zklamaně zamumlal: „Tak díky!“ Honza ho však už neslyšel, otočil se a bez jediného slova se vracel k policejnímu autu.

Ondřej, trochu zmatený, zůstal sedět v autě a čekal, co se bude dít dál. Když Honza nasedl do auta, Ondra se podíval na papír složený v ruce a otevřel ho. Byl zvědavý, kolik ho to bude tentokrát stát... Co, to má být vtip? Nebyl to žádný pokutový blok! Byl tam jen perem popsaný list papíru! A v něm bylo napsáno: „Víš, Ondro, měl jsem dceru, když měla pět roků, zahynula při dopravní nehodě. Ten chlap jel velmi rychle. Dostal pokutu, byl i odsouzený, odseděl si pár let. Už je volný a může obejmout svoje dvě dcery. Já jsem měl jen jednu a budu ji moci obejmout až v nebi. Tisíckrát jsem se pokoušel tomu chlapovi odpustit. Možná se mi to už konečně podařilo, ale na Evičku stále myslím. I teď. Dávej si opravdu pozor na rychlost. Můj malý syn je to jediné, co mi ještě zbylo. Honza.

Ondra se otočil, ale policejní auto se už rozjelo a rychle se vzdalovalo. Díval se za ním, dokud mu nezmizelo z očí. Chvilí zůstal sedět a přemýšlel o Honzovi, Evičce, Bohu a věčnosti. Přijel domů a vroucně objal svou ženu a děti.

Život je nesmírně drahý. Zacházej s ním velmi opatrně. A to nejen se svým životem. Jezdi opatrně a s ohledem na ostatní. Nikdy nezapomeň, že auto se dá koupit, ale lidský život nikoliv!

Brněnská tisková misie

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice